

NEW ADULT

TENTOKRÁT
JE TO PRINC,
KDO POTŘEBUJE
ZACHRÁNIT...

TRNOVÁ KRÁLOVNA

GINA CHEN

COSMOPOLIS

TRNOVÁ KRÁLOVNA

GINA CHEN

Pro čtenáře, kteří ve mě uvěřili dřív než já sama

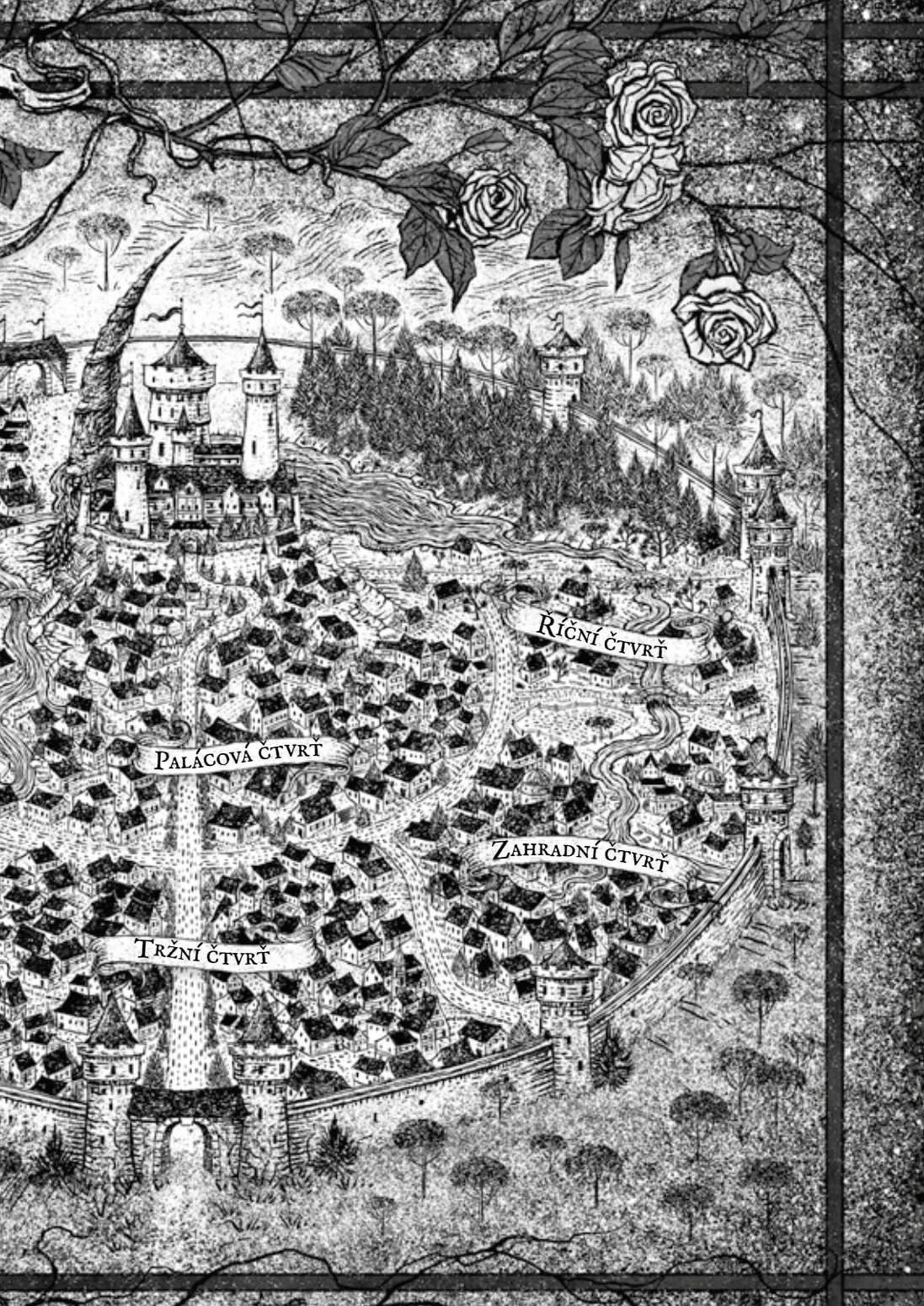

SLUNEČNÍ MĚSTO

UNIVERZITNÍ ČTVRTĚ

MĚSÍČNÍ ČTVRTĚ

UMĚLECKÁ ČTVRTĚ

PALÁCOVÁ ČTVRTĚ

TRŽNÍ ČTVRTĚ

ŘIČNÍ ČTVRTĚ

ZAHRADNÍ ČTVRTĚ

1

DNESKA SE PRINC CYRUS VRÁTÍ DO HLAVNÍHO MĚSTA s nevěstou, jinak máme malér.

Ze své prorocké věže, nejvyššího bodu Slunečního města, sleduji procesí purpurových praporů povlávajících mezi poli za městem – královská karavana stoupá po příkré cestě k jižní bráně. Na ulicích se ve vyhrazených úsecích za zábrany tísň davy lidí, kteří čekají, aby mohly svého prince uvítat doma. Šest měsíců uplynulo od doby, co se Cyrus vydal na pouť kontinentem, co se vypravil „propátrat veškerou moudrost země a jejích šlechtných lidí“, kterou nenacházel v paláci.

Nebo tak nějak. Jeho proslov na rozloučenou jsem přestala poslouchat někdy v půlce.

Hlavním účelem výpravy bylo to, aby si našel nevěstu, a promlil tak své prokletí. O tom se ve své slavnostní řeči nezmínil. Vím to jen proto, že mu jeho otec později vynadal, že na to téma nepromluvil. Později jsem to musela zmínit *já* ve *svém* projevu, s doložkou, že jsem ve snu viděla další proroctví.

Nejlepší na tom, když jste věštkyňe, není vlastní věž ani všelijaké vymoženosti či přímý přístup ke králi. Nejlepší je to, jak snadno vám každý uvěří.

„Bez Jeho Výsosti není ve městě tak živo. Mně vlastně chybí i to, jak se ho ty zblázněné holky snažily zachránit,“ poznamená růžolíčí žena, která sedí u mého věšteckého stolu. „S tím teď zřejmě bude nadobro konec. Touhle dobou už si jistě vybral naši příští královnu, vid’?“

Pokud mě Cyrus poslechl, pak ano. „Jen aby,“ zabručím pro sebe a odvrátím se od okna.

„Co prosím?“

„Řekla jsem, že se s ní *seznámil*.“ Blýsknu po své klientce tajemným úsměvem. Nečekala jsem, že někdo navštíví mou věž zrovna dnes, když se vrací výprava. Tahle ženská je ale moc otlučená životem, moc praktická na to, aby se jí chtělo stavět se do fronty kvůli letmému pohledu na panovnickou tvář. Ta její, ošlehaná, na mě hledí zpod klobouku se širokou krempou, na mramorové desce věšteckého stolu spočívají mozolnaté dlaně. „Pokud mluvíš o proroctví, které jsem dostala, než Jeho Výsost vyrazila na cestu, mé sny mi prozradily: ‚Než bude jeho putování u konce, setká se se svou nevěstou.‘ Nic víc, nic méně.“

Přikývne. „Nepamatuju si, jak přesně jsi to říkala –“

„Na přesných slovech záleží.“ Čtyři dny jsem přecházela sem a tam po tomhle pokoji a vymýšlela tu formulaci. Nechci, aby se na ni teď, když konečně dojde na lámání chleba, zapomnělo. Nadzvednu si šaty, posadím se naproti klientce a přehodím si těžký cop přes rameno. Čím dřív bude tohle sezení u konce, tím dřív skončí jalové řeči a já se budu moct vypravit do paláce a pozdravit prince. „Na co se ti mám podívat?“

Ženě zaškube obočí. Moje úsečná slova se jí dotkla, i když by to nahlas neřekla. „Mně jde jediné o úrodu, Vidoucí paní Violet. O všechno, co se týká budoucnosti mého statku. Modlím se, aby ke mně byly sudičky laskavé.“

Nerada dělám tahle předpovídání štěstí, ale král po mně chce, abych se lidem pravidelně věnovala. Snáz pak té dívce, která stojí za oficiálními královskými věštbami, uvěří. Mohla jsem si vybrat buď tohle, nebo dohazovačku, a ze zamilovaných šašků se mi zvedá žaludek.

Přikryju jí ruce svými, a jakmile se prsty dotknu její kůže, v hlavě mi zajiskří něco zářivého. Zavřu oči, soustředím se na čáry v dlani, na záhyby a jizvy, na krev, co protéká pod nimi – na jakoukoli fyzickou známku minulosti této ženy, kterou bych mohla využít k ukotvení magie. Pomocí svého vnitřního Zraku vyhledám vlákna poutající její duši k pozemskému životu:

Statek na svahu kopce, zlatě zářící květy vílenek.

Výpravy do Slunečního města, podnikané měsíc co měsíc.

Jiný statek v krajině u hranic. Rodina? Domov milence?

Na obzoru se rýsuje Čaroles.

Dlouhé dny práce na poli se táhnou až do večerů...

A tak dále.

Nejjasněji se rýsují vlákna, která se už odehrála – její vzpomínky. Naproti tomu budoucí vlákna jsou rozmazaná, můžou si dokonce navzájem odporovat. Sudičky jsou nevypočitatelné božstvo a lidské osudy se neustále mění. Když nevidím budoucnost přímo, mohu aspoň vycítit jejich záměry. Zlá předtucha se podobá závanu vlhkého vzduchu před bouří, šance na úspěch je jako koupel v teplém medu. Většinou ale sudičky nerady ukazují, co mají v rukou.

Pokud ovšem samy nechtějí.

Moji klienti se musejí spokojit s tím málem, co vidím. Jsem jediná věštkyně v království Auvény, jediná možnost, kterou mají.

Není to náhoda. Na světě je devět známých Vidoucích a všichni jsme zaměstnání u některého dvora – jsme moc užiteční na to, abychom si žili jen tak. Víím, že jedna věštkyně v Yue dokáže vedle svých proroctví předvídat i bouře podle vlnek na hladině rybníku a další ve Verdantu zná data narození každého člověka.

Já jsem mezi Vidoucími nejmladší, je mi osmnáct a před sedmi lety jsem byla do téhle funkce vytažena přímo z ulic Slunečního města. Neumím nic víc než sledovat své sny, číst vlákna a lhát.

„Myslím, že se nemusíš strachovat,“ zabručím, zatímco můj zrak hledí do mlhy budoucnosti té ženy. Vyšperkuju své nejasné vize podrobnostmi z jejích vzpomínek. „Vilenky ti letos porostou dobře. Ale zůstaň pilná. Necestuj tolik a drž se na vlastním statku.“

Otevřu oči a ženská stáhne ruce. „Sudičky jsou ke mně laskavé – to je moc dobré vědět,“ libuje si. „Ještě něco?“

Blábolím dál, dokud není konečně spokojena. Poděkuje, hodí hrst stříbrňáků do vyschlé nádrže fontány, která se stala nádobou na obětiny, a opustí mou věž.

Nakouknu přes zoubkovaný okraj fontány a povzdechnu si. Nejsem na těch mincích závislá, palác mi dává všechno, co potřebuju, ale předchozí věštkyni nádoba přetékala. Za mé služby... zapadá prachem.

A teď, když se Cyrus vrátil, moje pověst utrpí ještě víc.

Rámus venku sílí, ozývá se jásot. Nemusím se ani dívat z okna a víím, že královská karavana dorazila do města. Dvůr plánoval Cyrusův návrat prakticky od chvíle, kdy odjel. Král Emilius je čím dál churavější a princ má do konce roku nastoupit na trůn. Nejvhodnější doba usilovat o jeho přízeň.

Zatnu zuby. To platí i pro mě.

Před sedmi lety Vidoucí paní Felicita – ať hvězdy vedou její duši – vyslovila své poslední proroctví:

„Země rudě rozkveté krví, růžemi a válkou. Princovo srdce se stane zkázou, nebo spásou. Jeho volba nás může všechny zachránit. Jeho nevěsta – na té to všechno závisí! Prokletí, prokletí, zpropadené prokletí – u všech bohů, jen pozor –“

Víc už nestačila říct, protože umřela. Služka, která ji obsluhovala na smrtelné posteli, tvrdí, že věštkyň ztuhla s ústy zamrzlými dokořán a pěsti zaťatou u krku, jako by s něčím bojovala, aby mohla mluvit dál. Dokonce ani po smrti její tělo nepovolilo.

V království vypuklo šílenství. Zvěštovala snad Felicita konec Aveny? Konec světa? Proč je v tom tak důležitý princ Cyrus? Po její smrti jsem se stala novou věštkyň já, ale byla jsem tehdy ještě dítě, sirota navlečená do hedvábí, zmatená stejně jako všichni ostatní. Nikdy se mi nezdálo nic o tom, co Felicita popsala.

Neměla jsem odpovědi, a to mi velkou oblibu nevyneslo.

Hledali jsme pomoc u věštkyň sloužících v sousedních zemích a na oplátku jsme jim předali to varování, ale ani ony nebyly schopny vycítit žádná nadcházející osudová znamení. Vlídna stará věštkyň z Balicy nadnesla, že možná – pokud Felicita jen neblouznila z horečky – leží její vidina v daleké budoucnosti. Máme čas se připravit.

A tak s každou novou sezonou, s každým bálem, s každým hostujícím hodnostářem z cizích zemí celé království se zatajeným dechem doufalo, že se Cyrus zamiluje. V tom mluvilo

Felicitino proroctví jasně: budoucnost spočívá v princově srdci, v jeho volbě, v jeho nevěstě.

Dlouhých sedm let Cyrus s volbou váhal. Vznáší se nad ním tak zlověstné proroctví, a on si usmyslí, že bude vybíravý!

Ale nemůže to zdržovat donekonečna.

Zamířím do paláce osobně zjistit, jak dopadlo jeho putování. Je to krátká procházka, a to díky mostu spojujícímu vstup do mé věže se severním okrajem palácových pozemků. Bez něj bych se musela vláčet po dvou stovkách schodů až k patě věže, hluboko dolů na břeh řeky Julep. Prorocká věž je zdeformovaný pozůstatek Čarolesa, který kdysi pokrýval celý světadíl – nebyla postavena, vyrostla sama a nikdy nebyla uzpůsobena pro praktické účely.

Vypráví se, že jedna z prvních věštkyň vytáhla její zdi z půdy a zvedla je tak vysoko, aby mohla žít mezi hvězdami. Takové skutky prý bývaly běžné, když byl Čaroles ještě rozlehlý, lidu málo a ze země prýštila magie. Možná bych tomu nevěřila, kdyby se mi občas nezdálo o dávno minulých vláknech – o dobách, kdy byly stromy vyšší než hory, v jejich korunách zářily víly a my lidé jsme nebyli nejmoudřejší bytosti, jež po lesích chodily.

Dneska moje věž do města nezapadá. Trčí do nebe jako tesák, kmen ze zkamenělých šlahounů zvedajících se od břehu řeky, jasně zelená na pozadí rozvinutého města. Vítr mi cuchá roucho, když vycházím z věže na most. Výhled na Sluneční město mizí za mramorovým palácem a jeho věžemi se zlatými špičkami. Projdu několika branami a objeví se přede mnou zahrady, mozaika úhledných květinových záhonů, vyřezávaných fontán a okrasných stromů.

Cestou mě jen málokdo pozdraví. Udělají rychlou úklonu nebo pukrle a k tomu zamumlají „Vidoucí paní“ – spousta lidí

ví, že si na formality nepotrpím. Po špičkách se plížím úzkou správcovou cestičkou mezi bludištěm z živého plotu a řadou čerstvě zastřižených begonií. K jednomu ze zadních vchodů do královského sídla dorazím jen s mírně zablácenými pantoflíčky.

Ve všech pokojích a síních paláce to štěbetá. Tvář se mi zkrabatí, začínám se mračit, trápí mě, co uslyším. A co *neuslyším*.

Vystoupám po schodišti do královských komnat. Tady vládne ticho. Stráže před Cyrusovými pokoji se tváří stísněně, když se blížím, ale nezastaví mě.

Rozrazím dvojité dveře do jeho ložnice.

„*Nepouštějte ji sem – jdi pryč, Violet.*“

Můj pohled přistane na Cyrusovi. Princ stojí u šatníku, je oblečený, skoro úplně. A – uf! – je hezčí než kdy dřív.

Cyrus Lidine z Aueny je střižený z látky pohádkových snů – vznešený, sečtělý, vtipný, pokud uzná za vhodné se s člověkem bavit, a krásný i bez kouzelného pozlátka dodávaného vílami. I v pytlí by vypadal elegantně a jeho úsměv působí více mdlob než letní vedra.

Teď, na sklonku svého devatenáctého roku, plně dorostl. Svaly zahladily hubenost dospívání, oblečení mu konečně padne jako ulité. Do tváří, kdysi porcelánově bledých po náporu dětské nemoci, se mu vrátila barva. Čerstvý sestřih jeho měděných vlasů jej zbavil posledních pozůstatků chlapectví.

Jenže některé věci se nezmění nikdy. Například přezíravý pohled, jímž mě propichuje, když se nemám k odchodu. Ani měsíce odloučení neztlumily odpor, který mezi námi vládne.

Nezeslábl by, ani kdybychom strávili zbytek života od sebe.

„Nemůžeš si sem jenom tak vpadnout...“ začne Cyrus.

„Jak vidíš, právě jsem to udělala,“ odseknu a rozhlednu se po pokoji. Jsem tam s ním sama, což je problém. Postel je

ustlaná. Vypadá to, že v koupelně nikdo není. Dole jsem neviděla žádný doprovod, žádné dvorní dámy, které by se seběhly kolem nejnovějšího urozeného přírůstku do společnosti Slunečního města. To si žádá otázku: „Kde je?“

Cyrus se obrátí k zrcadlu a dál si zapíná vestu. „Kdo?“

„Její budoucí Veličenstvo. *Ta dívka, co si ji bereš.*“

„Do toho ti nic není.“

Přikráčím k němu, až se mi cop rozhoupe. „Naopak,“ vklíním se mezi Cyruse a zrcadlo a on si těžce povzdechne, „je mi do toho hodně.“ Nebýt v dětství podvyživená, možná bych vyrostla víc a mohla se mu dívat zpřímá do očí. Takhle je ale o dlaň vyšší a já musím zvednout bradu, abych do něj mohla zabodnout zlostný pohled. „Předpověděla jsem ti, že najdeš nevěstu, a ty si to přihasíš zpátky s prázdnýma rukama. Nedělej ze mě lhářku.“

„Tak jsi neměla lhát.“

Přimhouřím oči. Cyrus mě ignoruje, navléká si kabátec se vzorkem ptáků.

Byla to malá lež, určená k tomu, aby se uklidnily řeči. Na podzim se vynořily zvěsti o tom, že Čaroles u hranic černá, že v noci vanou vesnicemi krvavě rudé plátky růží. Lidé začali mít strach, a tak mě král Emilius požádal, abych propátrala budoucnost a hledala nějaké známky nebo upřesnění Felicítina proroctví.

Ale noci nepřinesly nic, mé sny byly zoufale prázdné.

Takže jakmile se Cyrus vydal na výpravu, vymyslela jsem si něco, abych uklidnila dvůr:

Než bude jeho putování u konce, setká se se svou nevěstou.

Malou lež člověk spolkne lehce, jako víno zředěné vodou. Ani si toho nevšimne, a pokud ano, není to takový problém,

aby si stěžoval. Cyrus si nakonec nějakou nevěstu musí najít. Já mu k tomu jen dodala termín.

„Dobře,“ založím si ruce na prsou. „Ve skutečnosti se mi nezdálo o tom, že si najdeš nevěstu. Nemělo to být ani zapotřebí. Už sis dávno měl nějakou vybrat.“ Obdivovatelkami, které před ním na ulicích omdlávaly, by se dalo vydláždít město. Co na tom může být těžkého? „Dokud ti visí na krku Felicitino prococtví, budou se ho lidé bát, a budou se bát i tvé vlády. Říkají ti *prokletý*. Do očí ne, to je jasné. Koupila jsem ti čas, princátka – čas a optimismus.“

Cyrus si kontroluje manžety, upravuje knoflíky ve tvaru lví hlavy a přitom znuděně zahučí: „Vidím, že se víc staráš o zdání než o samotné prococtví.“

Zazubím se na něj. „Dokážu se bez problémů postarat o dvě věci najednou.“

„Jistě. O svou pochybnou pověst a o názor mého otce.“

„Minulý týden dorazily zprávy od hlídek. V Čarolese našly hnijící stromy.“

„Já o tom vím. Viděl jsem je.“ Konečně se přestane zabývat oblečením a skloní ke mně pohled. V zelených očích je znát nervozita, ale nedívá se na mě dlouho, brzy zase odhlédne. „Můj otec měl už poslat vojáky, aby je spálili.“

„Nícméně *kořen problému* –“

„– je spíš Felicitino poslední prococtví, ano, ale s tím nemůžu nic dělat. Nemůžu si nařídít, kdy nebo do koho se zamiluju.“

Felicitino prococtví mluvilo jen o nevěstě – láska s tím nemusí mít nic společného –, jenže Cyrus je romantik. Myslí si, že na tom citu záleží, jinak by už teď slavil nejméně třetí výročí domluvené svatby s nějakou verdantskou princeznou. „Ani se nesnažíš,“ obuju se do něj.

Jen zavrtí hlavou. „Nebudu dávat falešné naděje, že se to proctví zlomí. Nic víc v tom není.“ Obrátí se ke dveřím do ložnice.

Jdu mu v patách, následuju ho z jeho pokojů a na chodbu, po které se trousí dvořané. Obracejí se k princovi s rozsvícenýma očima a s otázkami na rtech. Cyrus nasadí zářivý úsměv, ale jakmile seběhne ze schodů a všech se jich zbaví, zase zvažní. Chrání ho dva strážníci, já však mezi nimi proklouznu.

Ztlumím hlas: „Máš aspoň nějaký plán, až vyvoláš mezi lidmi paniku?“

„Tohle nebude probírat *s tebou*,“ zamručí.

„*Se mnou*?“ napodobím výsměšně jeho tón a přitisknu si prsty na hrudě.

„S tebou, která celé roky využívá každou příležitost, aby mě zničila.“

„Celé ty roky bys neměl, kdybych ti nezachránila život.“

Cyrus po mně vrhne vražedný pohled. Nenávidí, když mu připomínám, jak jsme se setkali. Což já naopak činím moc ráda.

Sotva dorazí do přízemí, prudce zahne, aby se vyhnul davům, jež k nám plují atriem. Koberec tlumí jeho rychlé kroky, snaží se uniknout mně i všem ostatním. Já se ho ale držím, až za mnou vlaje modré hedvábí mého roucha.

„To není jenom záležitost proctví,“ zavolám za ním. Mnozí vévodové nejsou nadšeni tím, že Cyrus nastoupí na trůn. Připadá jim moc *upřímný*. „Rada proti tobě nasadí strach. Řekne, že se na trůn nehodíš. Čemu z toho *Jsi prokletý*“ nerozumíš?“

Stiskne rty do úzké čárky. Sám ví, že mám pravdu. „Rada by se měla zaměřit na svoje záležitosti, ne na poslední slova věštkyň v horečkách, bez podrobností, bez udání času. Zítra nás může klidně zničit zemětřesení nebo záplava nebo padající hvězda, ale toho se nikdo nebojí.“

„To je logické, jenže lidé jsou na logiku alergičtí jako já na vílí prach. Princátko –“

Bez varování se prudce otočí, málem do něj vrazím. Lem jeho pláště mi zavlaje kolem nohou. „Ty mě ani nechceš za krále. Proč bych měl poslouchat tvé rady?“

Spolknu hořký knedlík, který se mi udělal v krku. Protože on *bude* králem. Bez ohledu na veškerou paniku. Bez ohledu na to, co si myslí Rada. Cyrus nakonec vždycky dostane, co chce. „Buď se budeme vysilovat vzájemnými bitvami, nebo se naučíme spolupracovat. Nemusíme se mít rádi, abychom tohle chytře vyřešili.“

„Co když s tebou spolupracovat nechci?“

„Jednoho dne budeš muset. Jsem tvá věštkyně.“

„Můžu to změnit.“

Ze zvyku se zasměju, ale jeho pohled má chladné ostrí. Takhle se hádáme odjakživa, a přece – ne, Cyrus by se mě nemohl doopravdy zbavit. Nemá nervy na to, aby udělal něco tak nebyvalého jako odstranit úřadující věštkyni, tím spíš, když jich je na světě tak málo.

Olíznu si rty. „Potřebuješ mě víc, než mě nesnášíš.“ Je to možná drzost, ovšem zároveň jediný způsob, jak ho přimět vyložit karty.

Princ nadzvedne koutek, známka toho, že si náš rozhovor aspoň částečně užil. „Vážně?“

Obrátí se zase zpátky. Dívám se, jak odchází chodbou k pozlaceným dveřím síně Rady. Sluha mu je s úklonou otevře a Cyrus zmizí uvnitř.

Většina ze čtrnácti vévodů Rady nebo jejich správců dorazila před týdnem na pravidelné pololetní zasedání.

Je to spousta pompy a málo pokroku, hašteří se o daních a rozdělení Dračích gard do jednotlivých dominií. Auvény je největší a nejbohatší ze tří zemí Slunečního kontinentu – předstihuje republiku Balica na jihu i království Verdant za Čarolesem a východními horami –, což jen podporuje ctižádostivost a samolibost našeho vedení. Pyšníme se také tím, že jsme vzorové království se spravedlivými zákony a rovnými příležitostmi i pro ty nejnižší poddané.

A je v tom taky velká spousta namyšlenosti.

V Radě se napovídá spousta keců na to, aby se mi to chtělo poslouchat. Odehraje-li se tam cokoli zajímavého, brzy si to najde cestu ven, tajnosti vyskakují ve Slunečním městě jako blechy z kožichu. A kdyby se vynořila záležitost, která by si žádala pozornost věštkyně, povolá si mě sám král Emilius.

Poté, co Cyrus zaplul do síně Rady, čekám na výsledek v knihovně nahoře. Mezi těmito uspořádanými svazky trávím mnohá odpoledne. Je to vesměs nezáživné čtení, ale i jedna z cest, jak můžu pojmenovat neznámé věci, které vídám ve snech. Nikdy jsem nebyla daleko za řekami protkanými kopci v okolí hlavního města. Moje povinnosti mě drží tady, snažím se být spolehlivá. Snáší se na mě dost kritiky i bez toho, aby se do seznamu výtek přidala ještě lenost a liknavost.

Listuji cestopisem známého yuenského výzkumníka z Měsíčního kontinentu, když tu slyším, jak se rozlétnou dveře. Následuje smršť výkřiků. Není to ještě ani hodina, co schůze začala. Odložím knihu a spolu s houstnoucím davem následuji onen rámus na hlavní nádvoří. Hádají se tam lord Rasmuth ze Sedmého dominia a lord Ignacio ze Třináctého.